

stolene til at gaa ned endogaa til et Minimum af Bpbestraf, og en saadan kunde vel ikke siges at vare for streng for en Person af den Bestaffenhed, hvorom her er Tale. Men naar det erede Medlem yderligere bemærkede, at det skulde være noget aldeles nyt og u hørt, om man opstillede Reglen saaledes, at en Person kunde straffes for Forsøg uden egentlig at have havt nogen forbryderisk Bevidsthed, saa tillader jeg mig at bemærke, at derom bliver der her ikke Tale. Efter Udvalgets Forslag, saaledes som det foreligger, tales der om den Skipper, der er isærd med at gaa til søs, det vil sige, at han for sit Bedkommende er færdig med Skibet og forsaauidt rede og i Begreb med at gaa til søs, og saa foreligger der en fuldbyrdet Forbrydelse. Hvorvidt Skipperen, naar det ikke er kommet saavidt, kan straffes for Forsøg, derom siger Paragrafen Intet, derom henvises til de almindelige Regler om Forsøg, som Straffeloven omhandler, og deraf vil Følgen ganske vist blive, at han ikke kunde straffes for Forsøg, medmindre han har handlet i ond Hensigt; der fremkommer altsaa ikke nogen Afvigelse fra de almindelige Regler paa dette Punkt. Tvørigt har man ment, at det var saa meget mere Grund til at stille det Tilfælde, at Skipperen for sit Bedkommende har afsluttet sin Virksomhed med Stibets Udrustning i Klasse med den fuldbyrdede Forbrydelse, som der, praktisk talt, vistnok saare sjældent eller aldrig vil blive Tale om at straffe for Forsøg for den Forseelse, hvorom her er Tale, idetmindst ikke, naar Forseelsen skulde bestaa i den urigtige Belastning og saa fremdeles. Skipperen vil i de Tilfælde, naar han ikke var færdig, sige: Jeg var ikke færdig, og jeg kunde godt have truffet Foranstaltninger til at afhjælpe Feilen ved en sidste Undersøgelse, og man kan ikke vide, om jeg ikke havde bestemt mig til at gjøre Forandringer. Svad der imidlertid er fuldt saa rigtigt som dette, er den Erindring, som det erede Medlem gjorde mod det sidste Punktum i Udvalgets § 23. Han gjorde gjeldende, at derefter var Straffebestemmelsen for Rhedernes Bedkommende blevet stillet anderledes, end det havde været Meningen at stille det i Lovforslaget, og navnlig var Ansvaaret for Rhederne blevet fortyndet i Sammenligning med Lovudkastets Bestemmelser. Jeg veed ikke, om det erede Medlems Fortolkning af Regleringsudkastet maa anses for at være autentisk. Jeg vil gjerne tro det. Under denne Forudsætning kan det ikke Andet end undre mig noget, at det virkelig skulde have været Meningen, at man har villet gjøre Strafansvar gjeldende overfor Rhederne og andre Personer under andre Forudsætninger, end man har villet gjøre det gjaldende lige overfor Skipperen, der dog vistnok maa betragtes her i dette Forhold som Hovedmanden, uden at dermed er sagt, at han er den mest virkende; men det erede Medlem sagde, hvis jeg, som sagt, ikke har misforstaaet

ham, at det var Meningen, at Rhederen skulde holdes til at kjende sit Skib og til at forhindre, at et usdygtigt Skib kom ud, og derefter skulde det altsaa være Meningen med Regjeringens Forslag, at en Rheder skulde anses for at vise en utilbørlig Forsømmelse ved ikke at forebygge, at hans Skib gik til søs, naar det var usdygtigt. Er dette Meningen, hvad jeg tilstaar, jeg hidtil ikke har troet, finder jeg det høist prisværdigt fra Udvalgets Side, at det har forelaaet en Forandring i den Henseende i Lovudkastet, thi det vilde være aldeles utilbørligt, om man uden videre vilde paalægge alle Rhederne Straffansvar, naar et Skib dem tilhørende gik til søs i usdygtig Tilstand, skjøndt de slet ikke vidste Noget deraf, og om man vilde gjøre det til en Forbrydelse, at de ikke vidste Noget deraf. Det vilde være aldeles urimeligt, naar man tager blot to Ting i Betragtning, som jeg her skal nævne. Den ene er, at Rhederen for et Skib undertiden er en Person, som slet ikke forstaar sig det Allermindste paa Søvaesenet. Ikke at tale om, at der kan være Rhederer, som omfatte flere Personer, hvoriblandt der mulig er Umyndige, har man ikke saa Exemplar paa, at de, der eie Skibe, ere Fruentimmer, Damer, og naar saadanne Rhedere i Virkeligheden overlade hele Omvorgen for deres Skibs Udrustning til deres gamle prøvede Skibsfører, forekommer det mig at være aldeles urimeligt, om man, naar han forsaa sig, vilde straffe den aldeles uskyldige Rheder. Den anden Ting, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er, at Rhederen kan da umulig paalægges Ansvar for, at et ham tilhørende Skib eyedeeres fra en fremmed Havn i usdygtig Stand, naar Grunden til Usdygtigheden ikke er Skibets Tilstand, men den Maade, hvorpaa det er lastet, hvorom den fraværende Rheder er aldeles uvidende, forudsat, at han ikke selv ved sin egen Ordre har foranlediget, at Skibet er blevet overladet, Noget, som ingenlunde behøver at være Tilfældet. Altsaa, jeg havde virkelig ikke troet, det var Meningen at opstille Reglen saaledes, at Rhederne skulde straffes, undtagen Forholdet virkelig var saaledes, at det kunde siges, at de havde gjort sig skyldige i utilbørlig Forsømmelse, og er det ikke Meningen, at Straffansvar skal paahvile dem under alle Forudsætninger, saa er der ikke slet nogen Forandring ved Udvalgets § 23, thi det er netop den Forudsætning, man gaar ud fra, at det formentlig vilde være rigtig udtrykt, naar det siges, at samme Straf isalder Rhedere eller Andre, der gjøre sig medskyldige i ovennævnte Forseelse, naar, vel at mærke, ovennævnte Forseelse ikke blot finder Sted, naar Bedkommende handler med Bevidsthed, men ogsaa, naar han viser usforsvarlig Sigegyldighed, som netop ligger deri, at han har ladet et Skib gaa til søs, som han kunde og burde vide var usdygtigt. Altsaa, den Rheder, som er skyldig i at lade et ham tilhørende Skib gaa til søs, skjøndt